

[Grethe Philip.]

tion og flytter sammen med manden igen, selv om forholdet mellem ægtefællerne stadig er meget dårligt og i det lange løb uholdbart. Kunne vi ikke enten få loven eller subsidiært praksis ændret? Vi har både i forsorgsloven, enkepensionsloven og mødrehjælpsloven regler for hjælp til uddannelse af enlige mødre. Det ville være interessant at få undersøgt, hvorledes bestemmelserne virker. Mon socialministeren kan sige mig noget om, hvorvidt man tænker sig at foretage en samlet undersøgelse for hele landet af, hvordan bestemmelserne udnyttes? Jeg har nemlig en fornemmelse af, at hjælpen praktiseres meget forskelligt rundt om i kommunerne, og at der er kommuner, hvor man endnu ikke rigtig er indstillet på at yde bistand til uddannelse. Det skulle jo tværtimod være socialkontoret, der gik aktivt ind i et rådgivningsarbejde. Måske er mødrene ikke selv — med den lette adgang til beskæftigelse, vi har haft i disse år — særlig interesserede i at få en uddannelse, men vi burde hjælpe dem til ikke at være så kortsynede.

Hertil kommer, at bevillingerne til uddannelsesformål i hvert fald for mødrehjælpsens vedkommende er alt for små. Så vidt jeg forstår, udnyttes de ikke alene fuldt ud hvert år, men man har desuden efterhånden fået oparbejdet en lang liste over kvinder, der venter på at kunne få økonomisk støtte til uddannelse. Det finder jeg meget uheldigt.

Det er jo også et spørgsmål, om vi ikke burde overveje at øge mødrehjælpsens rådgivningsbeløb. Vi har i årene fra 1940 til 1962 set en fordobling af antallet af fødsler blandt unge, ugifte mødre i alderen under 18 år. Tallet er steget fra 569 til 1.170 i disse år. Disse tal taler i sig selv for et stort behov for øget oplysning på det seksuelle område for at undgå uønskede graviditeter blandt ganske unge. Men det rejser rigtignok også et socialt problem. Disse purunge mødre trænger til støtte i graviditetsperioden, bl. a. også for at undgå for tidligt fødte børn og dermed ofte meget svage børn, og de trænger til støtte og hjælp efter fødslen.

Jeg tror, der er almindelig forståelse for, at der er brug for støtte under forskellige former for enlige mødre. Derimod er det vist ikke almindelig kendt, at enlige fædre

også kan være overordentlig vanskeligt stillet. Jeg hørte for nogen tid siden et sådant tilfælde refereret. Det drejede sig om en ung arbejdsmand, der ved konens død stod tilbage som enlig forsørger med 3 børn. Børnene var i enhver henseende normale og sunde, og faderen var i begyndelsen ret optimistisk og mente, at han skulle kunne klare opgaven. Han var i hvert fald indstillet på, at han ville gøre sit bedste, og det gjorde han også, men det gik alligevel ikke. Han kunne simpelt hen ikke overkomme at passe sit heldagsarbejde, holde orden i hjemmet og tage sig tilstrækkeligt af børnene. Han måtte sige sin stilling op og nedsætte sig som selvstændig. Nu søger han hjemnearbejde, men det er svært at få. Det hele ser ud til at gå ned ad bakke. Denne familie synes jeg vi burde kunne hjælpe, men socialkontoret har haft vanskeligt ved i rette tid, altså førend de sociale og pædagogiske problemer opstod, at træde hjælpende til. Og det er vel her, vanskeligheden ligger. Vi har en sociallovgivning, der virker, når ulykken først er sket, men vi har vanskeligt ved at komme til at forebygge ulykken. Jeg tror, vi bør overveje disse enlige fædres problemer noget mere.

Endelig et spørgsmål, der i seneste tid har været stærkt fremme i debatten. Jeg tænker på de handicappede børns mulighed for at blive i deres egne hjem og få undervisning på stedet. Der er omkring de handicappede børns undervisning en fælles arbejdsmark for undervisningsministeriet og socialministeriet. Der er således en stærk tendens til, at handicappede børn forbliver i det hjemlige miljø, mens de samles til undervisning på særlige centrer. På alle områder må vi sørge for, at arbejdsfordelingen mellem de to ministerier tilpasses den stedfundne udvikling i pædagogisk og psykologisk henseende. Derfor bør det overvejes, om der ikke bør ske en overførsel af visse opgaver fra socialministeriet til undervisningsministeriet. Måske burde man yderligere, i tilfælde hvor det handicappede barn bliver i sit eget hjem, overveje, om der burde ydes hjemmet en vis økonomisk støtte til dækning af ekstraudgifter. Institutionsophold er jo noget ganske overordentlig kostbart. Hvis vi på én gang kan støtte en tendens, der ønskes af forældrene, og som er forsvarlig både i pædagogisk og social henseende,